

It's a place where I share pictures and thoughts, it's a place where I like to go lots and lots, it's a place where people have some fun, it's a place where we tell the world what we have done.

BLOGAR ŽIGA GRIČNIK

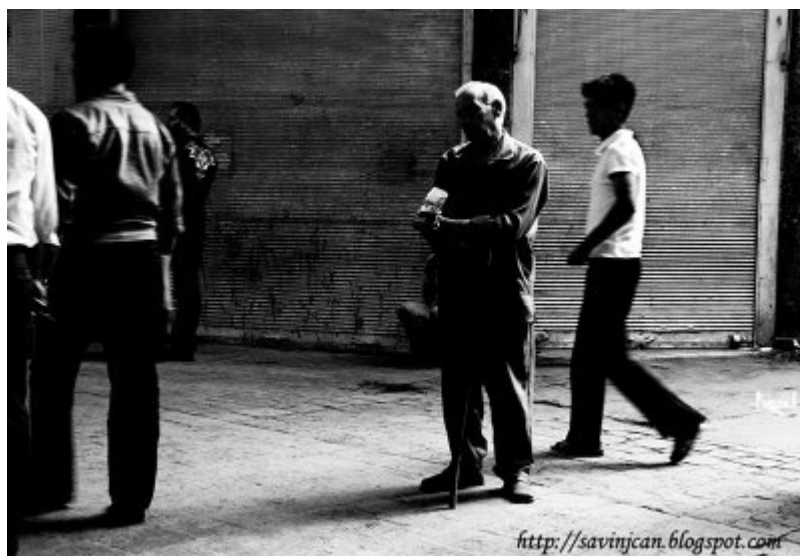
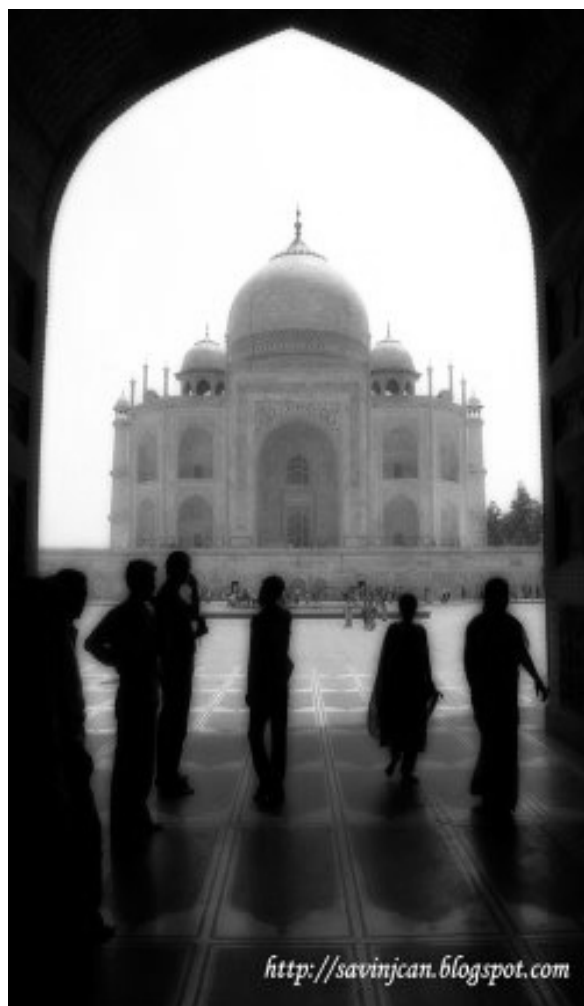
Že od malega sem veliko zanimanja posvečal tudi fotografiji. Veliko sem fotografiral na potovanjih, resneje pa se te umetnosti nisem nikoli dotaknil. Ravno obiskovanje tujih dežel je botrovalo k želji, da iz svojih fotografij iztržim nekaj več. Tako so mi starši pred približno tremi letoma (oktober 2004) omogočili prvi analogno zrcalno – refleksni fotoaparat, s katerim se praktično tudi začne moja fotografska pot. Ker pa sodobna tehnologija dovoljuje večjo kreativnost, sem čez dobro leto analogni fotoaparat zamenjal za digitalnega.

V začetku fotografiranja sem se dotikal vseh tem. S prihodom v Fotografsko društvo Celje, v začetku leta 2006, pa sem vse več pozornosti začel posvečati portretom, saj z njimi čutim največjo povezanost. Predvsem mi je v veselje fotografirati ljudi v njihovem domačem okolju in ljudi v mestih.

Z vključitvijo v Fotografsko društvo Celje sem se tudi pričel udeleževati raznih natečajev doma in v tujini. 24.8.2006 pa smo s prijatelji ustanovili Društvo fotografov Svit, kjer sedaj nadaljujem svojo fotografsko pot.

<http://savinjcan.blogspot.com>

It's a place where I share pictures and thoughts, it's a place where I like to go lots and lots, it's a place where people have some fun, it's a place where we tell the world what we have done.

SVET IZGUBLJENIH DUŠ

Hodim. Po vasi, mestu in svetu. Hodim. In mimo mene hodijo drugi. Vsi hitijo. Nihče se ne pozdravi. Hitijo. Eden mimo drugega. Ne opazijo, da na tleh pred njihovimi očmi leži klošar brez roke ali brez noge, brez hrane in pijače. Prosi. Prosi za boljše življenje. Ljudje tega ne vidijo. Hitijo mimo njega. Ne vidijo, da je tat čez cesto ukradel starki torbico in ne vidijo, da je avto povozil otroka. Nočejo videti ali res ne opazijo? Tega ne vem. Vem le, da hitijo naprej. Mudi se jim. Kam se jim tako mudi? Ne vem. Vem le, da hitijo. Drug mimo drugega brez pozdrava, brez topline in brez osebnosti. Hitijo... Še sami ne vedo kam. Vedo le, da morajo hiteti. Njihova telesa so le stroji, ki delajo tako kot želijo drugi. Duše ne morejo dohiteti takšnega tempa. Ostajajo zadaj. Za telesi. Ali pa so že omagale in so jih že zdavnaj izgubili. Tako se same sprehajajo po svetu. Same. Brez teles. Telesa pa hitijo naprej. Brez duš. Le telo, brez osebnosti, brez topline, sočutja in razmišljanja. Ve le, da mora hiteti. Hiteti dalje... Ni važno kam, le da gre naprej, pa če tudi za ceno izgubljene osebnosti....

Žiga Gričnik